

Derfor er SRSF – regeringen så blå: THORNING OG CO. ER TILBAGE I KOPIPOLITIK OVERFOR DE BORGERLIGE.

Myten om De Radikales altbestemmende rolle i regeringen krakeleret.

De Radikale har fået skylden for regeringens blå reformer. Men bag det står en politisk kovending fra S, der igen kopierer de borgerliges politik.

Der kan ikke længere herske megen tvivl om, at SRSF – regeringen fører borgerlig politik. Det mener efterhånden mere end halvdelen af befolkningen. Når S og SF har skullet forklare dette, har de Radikale sædvanligvis fået skylden. På grund af dem skulle der ikke være flertal for andet og SF + S har derfor måttet danse efter de Radikales pibe.

Forklaringen har dog altid virket tyndbenet: De Radikale kunne ikke bare have skiftet til at satse på Løkke efter valget, for de havde jo selv op til det lovet en anden regering og statsminister. Og en ny VK – regering havde igen fået DF som støtteparti og ville derfor have blokeret R's værdipolitik. Og vel er det rigtigt, at R stod stærkere efter valget, men stadig har S + SF + Enhedslisten 4 gange så mange mandater som R. Der ER selv i politik grænser for, hvor meget halen kan logre med hunden.

Udviklingen under og efter regeringsdannelsen i "Det sorte tårn" peger da også på en anden forklaring. Vi har set den ene socialdemokratiske minister efter den anden gennemføre de borgerliges reformer: Mette Frederiksens reform af førtidspension og fleksjob var for 90 procents vedkommende identisk med VK's tidligere reformforslag. Og samme ministers forslag til kontanthjælpsreform rummer også meget tankegods fra de borgerlige, navnlig fx at 25-30 årige ledige sættes ned på SU – sats.

Også Helle Thornings og Bjarne Corydons seneste vækstplan består i stor udstrækning af lån fra V og K, som op til finanslovsforhandlingerne for 2013 netop var fremme med forslag om skattelettelser for erhvervslivet. Samtidig har vi set Thorning, Corydon og Frederiksen kæmpe nærmest "til sidste blodstråbe" for at bremse baglandets og fagbevægelsens krav om ændring af de borgerliges

dagpengereform. Og vi har set S – ledelsen på partiets seneste kongres ikke blot binde sig til monetaristisk, stram økonomisk politik under krisen, men i mange år frem.

Socialdemokraterne vil altså tydeligvis selv de borgerlige reformer. Myten om de Radikale som udslagsgivende for regeringens borgerlige politik må hermed være definitivt punkteret.

Kopipolitik ikke nyt for Thorning.

At således kopiere de borgerliges politik i stor udstrækning er ikke nyt for Thorning og Co. Efter Thornings valg til formand for Socialdemokraterne i 2005 slog hun og hendes fløj – Socialdemokraternes gamle højrefløj, Nyrup – fløjen – ind på i stor udstrækning at overtage Foghs politik.

Det startede med, at S overtog den stramme udlændingepolitik og 24 års reglen, men S kopierede efterhånden også de borgerlige i andre dele af værdipolitikken, såsom retspolitik og skolepolitik. Og kopipolitikken omfattede ikke blot værdipolitikken, men udstræktes også ind i den økonomiske politik og velfærdspolitikken: S overtog fx skattestoppet og indgik fx forlig med de borgerlige om indførelse af fattigdomsydelser.

Som også nu tilfældet blev denne højredrejning imidlertid en katastrofe for Socialdemokraternes tilslutning, der rutsjede ned. Venstrefløjen blandt socialdemokraternes vælgere deserterede – først til De Radikale, hvor Jelved havde markeret sig med hård kritik af Fogh og siden til SF, da nyvalgte Søvndal overtog denne rolle.

S – ledelsen i taktisk zig - zag kurs.

Som konsekvens af svækkelsen kunne Helle IKKE slå Fogh i 2007. S – ledelsen, formentlig med Sass som arkitekt, indså, at man måtte have de deserterede vælgere bag sig igen, hvis S skulle gøre sig håb om at vinde regeringsmagten tilbage. Og S ledelsen foretog derfor en taktisk drejning mod venstre og indgik en alliancen med SF som skulle bringe begge partier i regering, men frem for alt sikre S statsministerposten.

Men: De Radikale var meget belejligt ikke taget i ed på S + SF planen og agiterede selvsagt for en anden, stærkt borgerlig økonomisk politik. Det kunne S – ledelsen bruge som undskyldning og bortforklaring for igen at skifte kurs og vende tilbage til den borgerlige økonomiske politik, som Thorning og hendes fløj altid grundlæggende har stået for. Mens et arbejderristisk ledet og selv højredrejet SF så til uden større indvendinger og modstand.

Millionærskat og størstedelen af skatteforhøjelserne blev skrottet og dermed også størstedelen af det velfærdsløft, som ellers havde været kernen i valgprogrammet. Og størstedelen af beskæftigelsesløftet med 70.000 flere jobs blev droppet.

Efter en kort overgangsperiode med lidt kickstart og afskaffelse af fattigdomsydelserne igen er Thorning og co. med andre ord tilbage til kopiering borgerlig økonomisk politik ligesom i de første år efter hendes valg til formand. S-ledelsen er samtidig skiftet fra en SF alliance til en R alliance. I de op mod 1½ år, som SRSF – regeringen har eksisteret, fremstår en højredrejet akse af S + R med de økonomiske topministre Thorning, Corydon og Vestager i spidsen mere og mere som SRSF – regeringens egentlige beslutningscentrum.

S+ R trækker i fællesskab konsekvent og vedvarende trækker regeringen til højre og efterlader SF uden videre indflydelse på politikken og reduceret til en rolle som legitimering overfor venstrefløjen, baglandet og fagbevægelsen af en grundlæggende borgerlig økonomisk politik. Siden er politikken fra SRSF - regeringen langsomt, men sikkert blevet mere og mere blå. Kulminerende med de tre dybt borgerlige udspil: Kontanthjælpsreformen, SU – reformen og Vækstplanen.

S – ledelsens politiske kovending afgørende.

De borgerlige reformer og den borgerlige økonomiske politik fra regeringen er således ikke bare "udefra bestemt" af de Radikale og fra mandatfordelingen i folketinget. Den kommer nok så afgørende "indefra" fra S - ledelsens politiske kovending i og efter det sorte tårn, hvor s - ledelsen vender tilbage til kopipolitik overfor de borgerlige og til SR -alliancen.

SRSF ´s borgerlige økonomiske politik er med andre ord langt fra "påtvunget". Det er bare bortforklaringer og bekvemme undskyldninger overfor socialdemokraternes egne medlemmer og bagland. Bortforklaringer og undskyldninger for S-ledelsens

egen politiske kovending og højredrejning, som har været afgørende for hele regeringens højredrejning.

Man må spørge om Thorning, Corydon, Sass og co. har et selvstændigt projekt, siden S-ledelsens politik siden valget af Thorning primært har bestået i at læne sig og ad og låne heftigt fra andres politik: Fra 2005 til 2007 var det Fogh man primært kopierede fra 2008 til 2011 var det så SF, hvis politik man orienterede sig efter og fra 2012 er det igen de borgerlige, som er blevet storleverandør af politik til S.

S afsnører sig fra sine egne.

Igen er konsekvensen – som efter 2005 – blevet den, at S afskærer sig fra sine egne vælgere, der falder fra i stadig stigende takt. S har siden regeringsdannelsen ligget ret konstant omkring en tilslutning på 20 % og er efter den seneste massivt borgerlige reformbølge rutsjet yderligere ned på 17-18 %.

Man kan selvsagt undre sig over, at S-ledelsen ikke har lært mere af Thornings første år, hvor fuldstændig det samme skete, bortset fra at SF nu ikke kan samle flugten fra S op, fordi SF er sovset lige så meget i den borgerlige politik som S. Derfor flygter mange, men desværre ikke alle, S (+ SF's) vælgere til Enhedslisten.

Forklaringen på, at S – ledelsen fastholder, hvad der ligner en selvmordskurs, er formentlig den, at man håber på en sidste øjeblik redning fra et internationalt økonomisk opsving. Det ville kunne bruges til at retfærdiggøre den stramme økonomiske politik og det ville samtidig gøre det muligt i elvte time inden valget at indføre nogle velfærdsforbedringer som plaster på sårene og muligt at udstikke nye gyldne løfter på fremtiden. Indtil det sker køber SRSF – regeringen sig så tid og fred i forhold til de borgerlige ved at gennemføre deres reformer og politik.

Men ikke meget tyder på, at håbet om et internationalt økonomisk opsving går i opfyldelse. Gældskrisen i Europa er ikke ovre, for de grundlæggende problemer bag den er IKKE løst. Og i USA står den økonomiske fremtid på besparelser, hvilket også vil trække den globale økonomi ned. Og hvad angår nye planer og løfter til vælgerne er spørgsmålet, om det overhovedet vil være muligt for S (+ igen SF) at bygge bro over det kæmpe troværdighedstab, som opgivelsen af valgløfterne har medført?

Der er dermed udsigt til, at de kommende valg bliver en katastrofe for S – som for SF – fordi man i den grad har stødt sine egne vælgere fra sig ved den blå politik.

Herefter bliver Thorning – som allerede Søvndal – nødt til at gå og S + SF vil være stærkt svækkede. Hermed kommer Løkke tilbage samtidig med, at hele det politiske spektrum og også de borgerlige selv, er rykket endnu mere til højre i en grad, så efterhånden selv Liberal Alliance er blevet en accepteret del af den borgerlige blok.

Ve velfærdsstaten.